

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΛΩΛΟΥ

(Συνεργασία άγνωστών)

ΤΟ ΜΙΚΡΟ καφενεδάκι του νησιού που βρίσκεται κοντά στο μώλο, κάθε βράδυ μαζεύονταν το χειμώνα θαλασσινοί γερολύκοι απόμαχοι, ψαράδες, τρατολόγοι, ναύτες άζομα και καπετάνιοι κάθε λογής και περνούσανε τής ώρας τους κουβεντιάζοντας, παίζοντας μπρέζουκιο και σόλιο και πίνοντας καφφέδες, φραζομήλια και ρούμια.

Στην εποχή εκείνη που ο καφφέ είχε μιά πεντάρα και τα πιοτά μισά, κρατούσε το καφενεδάκι ο Μπαρμπα-Θύμιος, γέρος άγαθος αλλά παράξενος και βαρετός που άν του έλεγες δεύτερη φορά για τόν καφφέ, ή ή ακόμα ή νερό σ' άγριοζύτταζε κι' άν επέμενες, σου έλεγε πως είναι κι' άλλα μαγαζιά να πās.

Ο μπαρμπα-Θύμιος όμως είχαν άξετηγγο βοηθό. στη δουλειά του, άληθινό δεξί του χέρι, τη κόρη του τη Κατέρα, μιά κοπέλλα περασμένη, κακομούτσουνη, βλοσυροκοιμήνη και κοκκινομάλλα, μιά πολύ δουλεύτρια και σβέλτα που φραγοτούσε όλους και είχε το καφενεδάκι πάντα συγυρισμένο και καθαρό, που άστραφτε.

Αυτή κορβαλόκοι το νερό από τη μακρινή στέρα με τη λάτα άπάνω στο κεφάλι κι' αυτή σερβίριζε πάντα τους πελάτες κι' έναν πρόθυμο του κειμένου το γούστο κατορθώνοντας να συγχράτη την καλύτερη πελατεία άπ' όλα τα καφενεία του πόρτου, ενώ ο άγαθος και παράξενος μπαρμπα-Θύμιος σετέατανε από μέσα από το μάγχο του και φουμάριζε άκατάστατα μεγάλα και κακοφτιασμένα σιγάρα από κακό χοντρό τσιγαρόχυπο και λαϊθαίο καπνό.

Μιά νύχτα Γενναϊοτική ο άέρας φουσούσε τόσο δυνατά, που έλεγες θά συνελάση το μικρό χαμηλό καφενεδάκι και τα νερά της θάλασσας, αυδες πλημμυρίσει, φθάνανε ίσα με την πόρτα του, σε ώρα περασμένη ή Κατέρα ετοίμαζε καφφέδες, ο μπαρμπα Θύμιος έφουμάριζε κυττάζοντας τό ταβάνι και σε μιά γωνιά του καφενέου καθότανε μιά μόνη παρέα από θαλασσινούς π' άνάμεσα σ' όλους ξεχώριζεν ο Καπετάν-Λώλος, γηραιός, υπερούψηλος θαλασσινός, ξεραχνιστός, μαυροειδής, με μουσι, σκούφο μάλλινο πλεκτό γαλάζιο στο κεφάλι και στ' άριστερό του, αυτή περασμένη, όπως συνηθίζονταν παιλιότορα, μιά γουσιή βεργέτα (σκουλαρίκι) σε σχήμα κουλούρας.

Ο καπετάν-Λώλος, ήτον παλιός ναύτης και παλιός καπετάνιος κομπογιαρισμένος και τώρα ήσυχαζε στο γενέθλιο νησί του με τη γεροντισιά του, μιά ποιταν άκληρος, άποζώντας με τη μικρή του περιουσία και την πολύ μικρότερη συντάξη του.

Τη νύχτα εκείνη είχαν όρεξι και βαστούσε την παρέα του λέγοντας καλής ιστορίες και σε μιά στιγμή ένας άπ' την παρέα ζήτησε να τους πη κάποια νόστιμη ιστορία που τους είχε ματαπει έδω και κάμλοσα χροάνα, κι' ο Καπετάν-Λώλος χωρίς να διστάσει, άφου γέμισε το τσιμπούκι του καπνό και άναψε, άρχισε με κέφι τηδιήγησι του έτσι: «Πάνε τώρα περισσότερα από σαράντα χρόνια, ήμουνα είκοσι δυό χρόνων παιδί και είχα μπακαρισθί με τη σκούνα του Καπετάν-Καούλη, Θιός σκαρτότονο! Άνεβαίναμε φορτωμένοι χρυσιά από τη Σέρα, κι' έποδίσσαμε για λίγες ώρες σ' ένα άπ' τα μικρά δωδεκάνησα. Εγώ με δυό άλλα παιδιά βγήκαμε στο νησι και άφου ήπιαμε τα ταχτικά μας και έπειδής νυχτώσαμε και ή σκούνα ήτον άραγμένη πολύ άνοιχτά και βροχάδεν είχαμε, έπληραμε τα σοκάκιαστο μαζαλά μήπως εύθωμε πουθενά να κοιμηθώμε. Γυρίζαμε πίνω από μισή ώρα, αλλά δεν κάναμε τίποτα και έτσι κλωθογυριζαμε πάνω-κάτω χωρίς να ξέρωμε που πάμε. Καθώς περνούσαμε όξω άπόνα σπητι είπα έγω δυνατά «μωρέ χροιάς, κοτάκι μου νηι, να μη βολή να κοιμηθώ καθ' έξουσι!» Μας άκουσε μιά καλή γερόντισσα, νοικοκυρμένη, καθώς φαινότανε, μās κάλεσε και μās έπλασε στο σπητι της, μās έστρωσε μέσα στη σάλα της στρωματσάδα, μās καληνύχτισε και μās άφρησε να κοιμηθώμε.

Έμεις τής συγχωρέσαμε τα πεθαμένα της και τό ρίξαμε, καθώς ήμαστε άποσταίμενοι, κοινογιορτής στον ύπνο.

Θά είχαμε πάρε δυό-τρεις ώρες ύπνο, όπου φανερώναται ή γερόντισσα και μās ξυπνάει.

— Τ' είνε καλή γερόντισσα ;
— Παιδιά ή νύφη μου κοιλοπονεί, είνε άνάγκη για τη μαμή. Είμαι μοναχή, δεν έχω ποιός να την κραάξη κι' είνε καμπόσο άλόγοι το σπητι της.

Πετάρηκα έγω άπάνω και τής είλα πώς πάω σώνει νάρθη κανείς να μου δείξη το σπητι της μαμής. Κοντά σε μέσα σηκώθηκα και τ' άλλα δυό παιδιά και σε λίγο νήναμε για τό σπητι της μαμής ακολουθώντας ένα κοριτσάκι ίσα με έξη χρόνων, που κρατούσεστά χέρια του φαναράκι.

Σε πολλή ώρα φτάσαμε στο σπητι της μαμής, χτυπήσαμε, τής

είπαμε τι τρέχει κι' εκείνη άφου έκανε πιότερο από μισή ώρα νάρπιαστή φανερώθηκε στην πόρτα μπροστά μας. Μου φαίνεται πως την βλέπω, βρε παιδιά !
«Να γεροντάκι μικρούτσικο, γυλόσσομο, καμπουριασμένο, με γυαλάκια και μ' ένα ραβδί π' άκουμπουσε άπάνω του με τα δυό του χέρια. Έμεις περιμέναμε να ξεκινήσουμε κι' αυτή μās κυτάζε καλά-καλά με τα γυαλάκια της και μās ειπε :

— Παιδάτσια μου, 'γώ δε δύνομαι να προπατήσω, δεν έχετε κιάνα ζω ;

— Άζου—γα, γερόντισσα πολλά γυρεύεις, είπα τότες έγώ, ή δουλειά μας δε θέλει άσχημα !

Σκύβω όπως ήμουνα, ζαλικώνομαι την καλή σου μαμή και δρόμο με τούς συντρόφους και τό κοπέλλι που τραβούσε μπρος με τό φαναράκι.

Είχαμε προχωρήσει κάμποσο και έπειδής δεν είχα καλά ζαλομένη στη όαχη τη γρηιά, στάθινα μπρος σ' ένα τοίχο κιάνα μέτρο άψηλό και άκούμητρα τη γρηιά άπάνω στον τοίχο, για να την ζαλοβώ καλλίτερα. Καθώς την άκούμητρα άπάνω στον τοίχο, εγύθισα άμέσως πίσω μου να δω, μιά ή γρηιά δε φαινότανε πουθενά, μου φάνηκε πως άκουσα και ένα «πλουσι!» Κυττάζω καλλίτερα, βλέπω πως ο τοίχος ήτανε από μέσα στέρα άνοιχτή. Φωνάζω: «Γερόντισσα ! Γερόντισσα ! Κυριά-μαμή !» Μιλιά !

Τό κοπέλλι άρχισε τα κλάματα, μόλαρε από τό φόβο του τό φαναράκι κι' έφουσε. Καμιά έλλίδα από πουθενά ! Τώρα, είπα μέσα μου, κακή την έχωμε ! θά πλαικόσων οι χωριάτες και κακά ξεπερδέματα. Φευγίό παιδιά ! και στο μουμένο το σερβίρωμε με τούς συντρόφους, τον κατήφορο κατά τη θάλασσα και φτάνουμε σε πολλή ώρα κατατασκισμένοι στο μώλο, ότι έπεργε να χαράζει.

Ήραμε χωρίς χασομέρια την άρχη του μώλου, βγήκαμε πέρα στο κάρβο του κόπτ. υ κι' από κει βοηθήσαμε στο νερό και κολυμπώντας άνεβήκαμε στη σκούνα, πάνω στην ώρα που τοιμαζότανε να κινή πανιά και λογάρισε ο καπετάνιος να στείλι τα βίρακα γεροντίσας μας.

— Καπετάν — Καούλη, για όνομα Θεού, είμαστε γοημένοι, βρήκαμε τό μελάι μας σε τοίτο τό διαβολότοπο, σάλλα να φύγαμε γρήγορα !

Ο Καπετάν — Καούλης, σκαμοίσε στα γέλοι, μās ειπε.

— Κάτι σκαρώσατε πάλι, διαβόλο κουμάσια, άν δεν ερχώσατε θά σās άφρηνα έξω : «Άιντε τούρητην άγκουρα και στα πανιά !

Ξεβέλτα να καρβιτάζωμε με τό μαϊστράλι προχού κόψει !

Ός που να πής άψε - σβύσε, ήτον όλα έτοιμα και σε λίγο βοικωόμαστε στο πέλαγος γρημιά για τη Σέρα.

Θυμάμαι βρε παιδιά αυτή την ιστορία σάν νάτανε τώρα, μη με ρωτήσετε όμως τι άπόγινε ή μαμή έξης, πέθανε, δε ξέρω.

Κι' ο καπετάν — Λώλος χαίδεψε τ' άσπρο του μουσι, εγίωμισε ξανά τό τσιμπούκι του καπνό, τό άναψε και έφυγε μέσα στη νύχτα.

Μικτός Περιδείτης

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

«Αν στο κελλάρι έχει ύγρασίαν και προσβάλλονται οι προμήθειά σας από αυτήν, τοποθετήστεσ' αυτό ένα δυό σφάλους άσβεστο άσβεστί. Τό άσβεστό άπορροφά την ύγρασίαν και οι προμήθειά σας θά πάνουσιν να προσβάλλονται από αυτήν.

***

Γιά να μη άνοστήσουν οι πατάτες όταν θά τις μαγερέψετε βάλτε τας πρώτα σε κρύο νερό. Όταν ρίξετε να βράσουν, άίχνετε έπισως και όλίγων ζομόν λεμονιού. Οι πατάτες θά διατηρησουν λευκοτάτο χρώμα και θά προσλάβουν γλυκυτότην γεύσειν.

***

Γιά να ξεαλειψετε τας κηλίδες της κηλίδας από τα λινά άσπρορουχά σας, βάλτε με προσηχη επί των κηλίδων άλειμμα ή σπαρματσέτο αναλελειμμένο και δστερα πλύντε το. Και τό μελάνι και τό άλλεμμα θά έχουν ξεαλειψθή.

Η οικωδισπεινα

